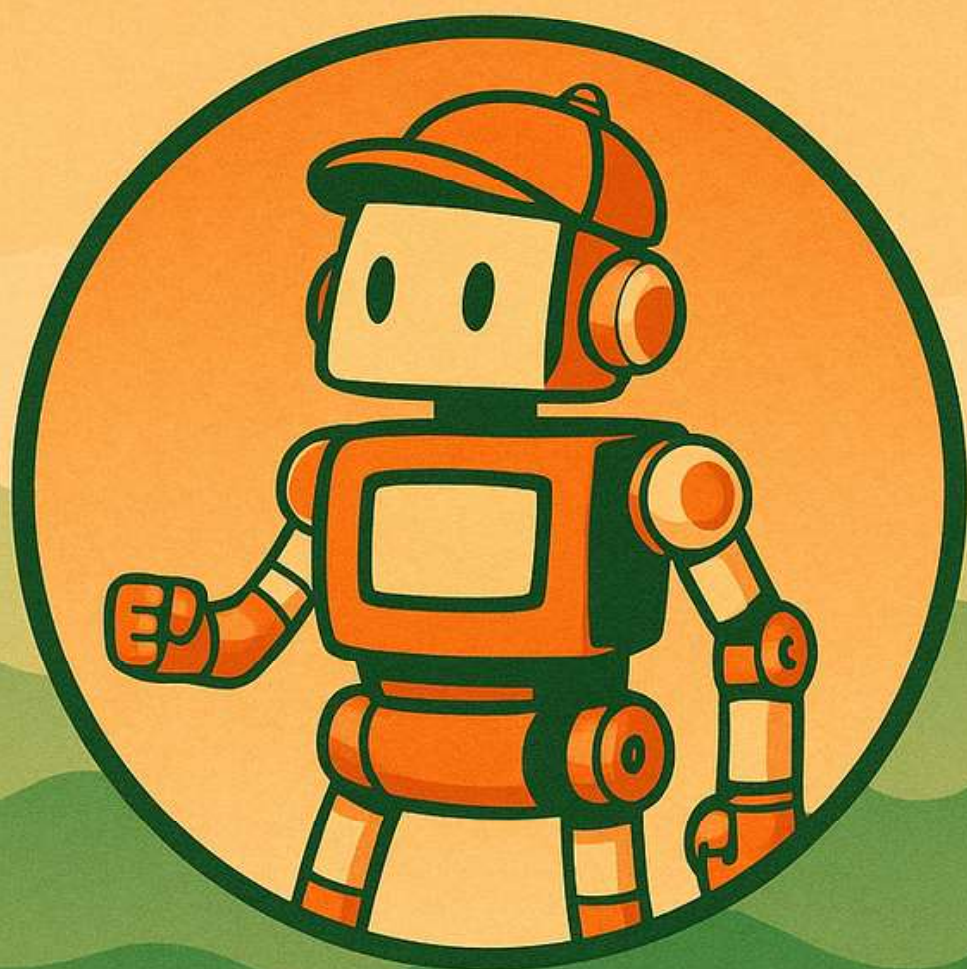


Krušnohorské dobrodružství

ZŠ a MŠ Litvínov, Ruská 2059, okres Most



KRUŠÁNEK

kolektiv autorů – žáci ZŠ Ruská



**ZÁKLADNÍ ŠKOLA A MATEŘSKÁ ŠKOLA
RUSKÁ**

KRUŠÁNKOVA DOBRODRUŽSTVÍ

VYTVOŘILY TŘÍDY 4.A, 4.B A 4.C

2024/2025

NAŠE SPOLEČNÉ DOBRODRUŽSTVÍ S KRUŠÁNKEM



JAK SE KRUŠÁNEK OCITL V LITVÍNOVĚ



KRUŠÁNEK VE ŠKOLE



KRUŠÁNEK A OKOLÍ ŠKOLY

KRUŠÁNEK V PLAVECKÉM BAZÉNU



KRUŠÁNEK V DIVADLE



KRUŠÁNEK A VÁNOCE

KRUŠÁNEK NA VÝSTAVĚ „KRYŠÁCI“



ROZLOUČENÍ S KRUŠÁNKEM



JAK SE KRUŠÁNEK OCITL V LITVÍNOVĚ (4.B)

Ahoj, jsem robot a povím vám, co se mi stalo. Létal jsem si vesmírem ve své lodi, až do chvíle, kdy mě zasáhl kosmický objekt. Moje kosmická loď se zřítila a já jsem přistál v evakuačním zavazadle na planetě Zemi, konkrétně v Litvínově.



První budova, kterou jsem uviděl, se mi líbila. Tak jsem šel dovnitř. Potkal jsem nějakou postavu, která se mě ptala, kam jdu. Já jsem nerozuměl, co mi říká, proto jsem odpověděl jen: „Píp, píp.“ Vzala mě za ruku a odvedla mezi další podobné bytosti. Protože mě naprogramoval Elon Musk, rychle se učím a hned jsem se naučil jejich řeč.

Zjistil jsem, že ty bytosti jsou děti a chodí do 4. třídy základní školy v Ruské ulici v Litvínově. Hned se mě ptaly, odkud jsem a jak se jmenuji. „Nemám jméno, píp píp,“ odpověděl jsem. „Budeme ti říkat Krušánek,“ navrhly děti. „Jméno ti bude připomínat, že ses ocitl v Krušných horách.“ Jméno se mi moc líbilo.

Děti se mě ptaly, z jaké planety jsem přiletěl, tak jsem se rozpovídal. „Ve vesmíru, můžete žít, na jaké planetě chcete. Chvilí jsem byl na Marsu, pak na Saturnu, na Jupiteru i na Neptunu (tam byla ale strašná zima) a dokonce jsem žil nějakou dobu i na Měsíci.“ Také je zajímaly moje drápy na nohách. Vysvětlil jsem jim, že kdybych padal, tak se zaseknu. „Dost ale o mě,“ řekl jsem, „prosím, ukažte mi místo, kde jsem přistál – Litvínov.“ Děti byly velmi hodné a kamarádké a postaraly se o mě.

KRUŠÁNEK VE ŠKOLE (4.B)

Když jsem vešel do školy, už na mě čekaly děti ze 4. třídy. „Pojď s námi do třídy, máme zrovna hudební výchovu,“ křičely jeden přes druhého. Všechny písničky jsem si hned zapamatoval. Děti mi nabídly, že mě provedou po škole.



„Chceš se podívat nejdříve do tělocvičny nebo do jídelny?“ Nevěděl jsem, jak se to vyslovuje, tak jsem řekl: „Do té teletovičny.“ Děti se smály a naučily mě slovo tělocvična. Ukázaly mi, co všechno umí. Vylezly na žebřiny, skákaly na trampolíně, skákaly přes kozu, běhaly. Říkaly, že nesmím skákat dopředu, abych se

nepřevrátil. „Pojďte, dáme si závody v běhu,“ navrhl někdo. Zařadil jsem turbo a byl jsem na druhé straně tělocvičny první. Děti mi nadšeně tleskaly a trochu mi i záviděly, že jsem tak rychlý.

Po cestě z tělocvičny jsme se zastavili u pana školníka. Kdyby mě něco bolelo nebo bych se necítil dobře, můžu za ním zajít a on mi utáhne šroubky. To se hodí.

Šli jsme dál a najednou se děti začaly tvářit vážně. „Tady je ředitelna, tady sídlí paní ředitelka Mgr. Pavla Tomášová,“ řekly. „Co je to ředitelka?“ Nevěděl jsem. „Ředitelka je paní, která je hlavní osobou školy a dělá vše pro naši školu.“ Naučil jsem se tedy další nové slovo a poznal nového člověka. Bylo to příjemné setkání.

„A teď ta jídelna! Pojď se tam podívat!“ volaly děti. Vysvětlily mi, že mají na výběr ze dvou jídel a také si mohou vzít polévku. Prý jim tam moc chutná a paní kuchařky jsou hodné. Když budu mít hlad, připraví mi šrouby a roztavené železo jako omáčku. To bych si dal.

Pak mě vedly po schodech do prvního patra. „Tady je knihovna a spousty knih,“ říkaly děti. Hned jsem si půjčil knihu o robotech. „A jak se čte ta krýška?“ ptal jsem se. „To je knížka,“ opravily mě děti „a číst tě naučíme, je to lehké,“ řekly.

Zavedly mě ještě do učebny informatiky, kde jsem se skamarádil s některými počítači.

V posledním patře mi ukázaly klub. Prý se tam toho hodně dozvím, můžu si tam hrát s dalšími dětmi a dělat úkoly. Podívali jsme se i z okna na školní hřiště. Už se těším, jak tam budu závodit.

Děti říkaly, že ve škole mají různé kroužky. Třeba vaření, parlament a v úterý si mohou ráno zahrát i florbal. To bych se chtěl naučit. Odpoledne mě vezmou do družiny a půjdeme ven.

Když jsme se vrátili do třídy, viděl jsem na stolech takové malé svítící kuličky. „Možná to budou tví noví kamarádi,“ řekly děti. Byl jsem zvědavý, jak se jmenují a co umí. „Tohle jsou ozoboti. Jsou to malí robůtci a jezdí podle barviček, které jim nakreslíme. Musíš používat jen znaky z návodu, jinak tomu nebudou rozumět,“ seznámily mě s nimi děti. Když je zapnuly a oni začali vydávat zvuky, rozzářil jsem se. Rozuměl jsem jim úplně všechno, co říkali. Prý se jim ve škole také moc líbí a nejvíc je baví jezdit po

drahách. Nakreslil jsem proto hned dalších 300 drah a děti si s ozoboty hrály po zbytek dne.

Ve škole se mi moc líbilo a chtěl jsem tam zůstat navždy.

KRUŠÁNEK A OKOLÍ ŠKOLY (4.B)

„Tak Krušánku, když jsme ti ukázaly školu, teď bychom ti mohly ukázat její okolí. Jsi pro?“ zeptaly se děti. „Ano,“ odpověděl Krušánek, „už se moc těším.“



Hned vedle školy je školní hřiště, kde můžeš hrát fotbal, basketbal atd.

Za hřištěm je velká hala, která se jmenuje Tenba. Tam se hraje tenis a badminton. „Co je to tenis?“ zeptal se Krušánek. „Je to sportovní hra, ke které musíš mít raketu a tenisový míček,“ odpověděly děti.

Kousek od Tenby je plavecký bazén, vedle plaveckého bazénu je zamrzlý Pilařský rybník. „Tam bych také mohl plavat?“ zeptal se. „Tam plavou jen kachny a ne děti,“ řekli jsme. Jak se Sofi nad rybníkem nakláněla, aby se podívala, jestli je led dost pevný, málem do něj spadla. Krušánek ji naštěstí zachytil. Vedle na kopečku bobovaly děti ze školní družiny. Krušánkovi se to moc líbilo, a tak šel bobovat s nimi.

Pak děti zavedly Krušánka do městské knihovny. „Mně se číst nechce, je to nuda,“ řekl Krušánek. „To nevadí, můžeš si tady zahrát na počítači Roblox nebo Fortnite,“ řekly děti a daly se s ním hned do hry.

Krušánka to ale bavilo víc venku, proto ho děti vzaly ještě na Tesařovu stezku. „Až půjdeš na Tesařovu stezku, je možné, že uvidíš stopy zvířat ve sněhu,“ informovaly ho děti. Jaké bylo jejich překvapení, když Krušánek všechny stopy, které viděl, okamžitě poznal.

KRUŠÁNEK V DIVADLE (4.C)

Jednoho dne si děti povídaly s Krušánkem a najednou přišel e-mail. „Dobrý den, 1. 11. se koná divadlo s názvem Démoni Krušných hor.“ „Co kdybychom vzali Krušánka do divadla?“



navrhla paní učitelka. „Jooo, prosím!“ vykřikly děti. „Tak co, Krušánku?“ zeptala se paní učitelka. „Jo, prosím, ale co to je divadlo?“ Krušánek odpověděl. Děti se začaly smát a vysvětlily mu: „V divadle se hraje představení, a když začnou hrát, musíme být tiše. A když skončí, zatleskáme.“

Krušánek byl zvědavý. „A co se tam dělá?“ ptal se. Děti mu vysvětlily: „V divadle je to jako pohádka, ale hrají ji živí herci. A musíš být hodný, nesmíš zlobit.“ „A co děláme, když je přestávka?“ ptal se Krušánek. „Přestávka je pauza, kdy si herci odpočinou,“ odpověděly děti. „A na co vlastně jdeme?“ „Jdeme na Démony Krušných hor, je to o princezně a princí,“ řekly děti. „Aha, to zní zajímavě!“

Když přišli do divadla, Krušánek seděl tiše a sledoval, jak se opona zvedá. Na jevišti se objevili horníci, kteří drželi svíčky, a pak přišel princ. Krušánek se díval a ani nepípal. „A proč je ten král tak zlý? A co když princeznu Unu nikdo nezachrání,“ obával se Krušánek. „Neboj, vše dobře dopadne,“ uklidnily ho děti.

Po představení se všichni šli podívat na loutky a herce na jevišti. Krušánek byl nadšený, jak to všechno funguje. „To je nádherné! Můžu si s nimi potřást rukou?“ ptal se. A opravdu, děti mu to umožnily. Krušánek si podal ruku s herci a byl šťastný, že mohl být součástí takového dobrodružství.

Po návratu do školy si děti povídaly, co všechno na představení viděly. „Bylo to lepší než televize!“ řekl Krušánek. A všechny děti se shodly, že to byl skvělý zážitek, který si budou ještě dlouho pamatovat.

KRUŠÁNEK V PLAVECKÉM BAZÉNU (4.A)

Bylo pondělí a paní učitelka si s dětmi povídala o tom, co je baví, zajímá. Krušánek seděl potichu s dětmi v kruhu, a pozorně poslouchal. Když přišla řada na něj, paní učitelka se ho zeptala: „A co bys Krušánku dělal rád ty?“ Krušánek se zamyslel, a odpověděl: „Rád bych zažil něco nového.“ Děti se hned pustily do vymýšlení, kam by Krušánka mohly vzít. „Byl jsi už na Tesařovce?“ zeptal se Lukáš. „Ano, tam už jsem byl“, odpověděl Krušánek. „A co takhle vzít Krušánka na nějaké divadelní představení?“ ozvala se Natálka. „Tam už jsem byl se třídou 4.C“, odpověděl smutně Krušánek. „Už to mám, už to mám!“ vykřikl



najednou nahlas Erik. „Vezmeme Krušánka na plavání do plaveckého bazénu.“ Krušánkovi se ten nápad zalíbil, v plaveckém bazénu ještě nikdy nebyl.

„Krušánku, a umíš ty vůbec plavat?“ zeptal se Krušánka pan plavčík. Celá třída v tu chvíli ztichla, všichni byli zvědaví, jak Krušánek odpoví. „Já nevím, nikdy jsem to nezkoušel,“ odpověděl Krušánek. Žák Jirka hned skočil do vody, a začal Krušánkovi předvádět, jak se vlastně plave.

„Pojď raději sem ke kraji, tady se můžeš hezky držet a je tu méně vody,“ řekl pan plavčík. Krušánek začal opatrně vstupovat do vody. Všichni byli napjatí, jak to dopadne. A najednou hop, a Krušánek se vznášel, pohupoval na hladině. „Jé, Krušánek umí plavat!“ vykřikly děti.

„Myslel jsem si to,“ řekl pan plavčík. „Krušánkovo tělo je z podobného materiálu, jako naše plavecké desky, z polyuretanové pěny, která se vyrábí z ropy, my tyto desky používáme jako pomůcky při výuce plavání, aby se děti nepotopily.“

Všichni šli za Krušánkem do vody a parádně si užili hodinu plavání. A na závěr se nezapomněli s Krušánkem vyfotografovat.

KRUŠÁNEK NA VÝSTAVĚ „KRYŠÁCI“ (4.A)

Jednoho dne nám naše paní učitelka řekla: „Děti, zítra půjdeme na výstavu Kryšáci.“ Třída okamžitě propukla v jásot: „Jupí, jupí.“ Jenom Krušánek nevěděl, co se děje.

Kamarádka Esterka se mu to snažila vysvětlit: „Půjdeme se podívat na postavy z animovaného večerníčku Kryšáci do Valdštejnského zámku.“ „Neboj, věřím, že se ti to bude líbit,“ dodala.

Další den jsme vyrazili na výstavu. Krušánek se nás stále ptal: „Už tam budem? Už tam budem?“ Když jsme na zámek dorazili, vesele zvolal: „Konečně jsme tu!“ Přivítala nás milá paní průvodkyně, která nám na úvod pustila ukázkou z večerníčku Kryšáci, a potom nás provedla celou výstavou. Trpělivě nám odpovídala na všechny naše otázky ohledně Kryšáků a výstavy. Všechny nás překvapilo, kolik práce a času zabere vytvoření takového animovaného příběhu – večerníčku. Líbily se nám postavy vytvořených Kryšáků, jak vše působilo opravdově. Každý dostal omalovánku a pracovní list, které



jsme si vzali do školy k vypracování a na památku jsme se ještě nezapomněli všichni společně vyfotografovat s Krušánkem a s Krysáky.

Nakonec na nás čekalo překvapení. Součástí výstavy bylo také povídání o třídění odpadu. Tady se vyznamenal Krušánek, který věděl o třídění nejvíce.

Den nám hezky utekl, pobavili jsme se, a také jsme se toho hodně dozvěděli.

KRUŠÁNEK A VÁNOCE (4.C)

Byl prosinec a my se rozhodli Krušánka zeptat, jestli ví, co se dělá v prosinci. „Víš, co jsou Vánoce?“ Krušánek se zamyslel a odpověděl: „Ne, píp, píp.“ A tak mu děti začaly vysvětlovat, co vše se o Vánocích dělá.



„Vánoce je období, kdy se dodržují zvyky. Třeba každý den otvíráme okénka v adventním kalendáři a počítáme dny do Vánoc," řekli mu. „A co je v tom adventním kalendáři?" ptal se Krušánek. „To je takový kalendář, ve kterém každý den otevřeš jedno okénko a najdeš tam nějakou dobrotu," vysvětlili mu.

„A co ještě děláte na Vánoce?" zajímal se. „Zdobíme stromeček, peče se cukroví, zpívají se koledy a dáváme si dárky, ale to až na Štědrý den," odpověděl někdo. „A co to je Štědrý den?" zeptal se Krušánek. „To je den, kdy přijde Ježíšek a dá nám dárky, taky jíme kapra nebo řízek a bramborový salát. Zpíváme koledy a pouštíme lodičky, a hlavně rozbalujeme dárky," řekly mu.

„A co je to za lodičky?" ptal se zvědavě. „Lodičky jsou skořápky z ořechů, do kterých se dá svíčka, ty lodičky pak pouštíme na vodu do připravené mísy, a podle toho, kam plují, poznáme, co nás čeká v příštím roce," vysvětlili mu.

Krušánek se také dozvěděl, že po večeři se rozkrajuje jablko, a když v něm najdou hvězdu, znamená to zdraví a štěstí. A že se na Štědrý den dává pod talíř šupina od ryby, aby měl člověk po celý rok štěstí.

„A co ještě děláte o Vánocích?" ptal se Krušánek. „No ještě si užíváme čas s rodinou," odpověděli mu.

Krušánek byl nadšený. „A já se těším na cukroví a dárky!“ řekl s úsměvem. Nakonec se rozhodl, že se připojí k dětem na vánočním vystoupení na náměstí, které se všem líbilo a přišlo spoustu lidí. Také s námi zažil vánoční jarmark, kde s námi prodával výrobky. A teď nám zbývá pár dní do Vánoc, tak trénujeme písničky na vánoční vystoupení na schodech. „Těšíš se jako my, Krušánku?“ zeptaly se děti. „Já se těším, až všechno zažiju. Vánoce jsou krásné,“ řekl.

A tak Krušánek prožil své první Vánoce plné radosti, tradic a přátelství.

ROZLOUČENÍ S KRUŠÁNKEM (4.C)

„Ahoj, píp píp,“ řekl. „Já bych vám chtěl něco důležitého říct, píp, píp.“ „A co bys nám chtěl říct?“ zeptaly se děti. „Já musím už odletět, rodiče mají o mě strach, a já se musím vrátit, píp, píp.“ „Ale proč musíš odjet?“ zeptaly se. „Dostal jsem zprávu, že město mi opravilo loď a ve vesmíru mě potřebují, píp, píp.“ „Ach jo,“ povzdechly si děti.



„Ale zažily jsme spolu tolik věcí... byli jsme v divadle, 4. B mě vzala na Tesařovku, ukázali jste mi ozoboty, se kterými jsem si moc rozuměl, 4. A mi ukázala, jak vypadá plavecký bazén, ukázali mi zámek i výstavu Krysáků... no, bylo toho hodně. Za to bych vám chtěl moc poděkovat. A taky nesmím zapomenout, že jste mě naučili mluvit.“

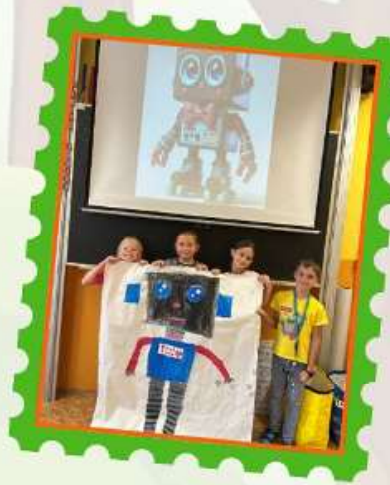
Na památku bych vám chtěl dát takový dárek.“ „My také pro tebe máme něco na památku, tady máš fotku, když jsme byli v divadle. Pamatuješ? To bylo prima.“ „Děkuji,“ odpověděl Krušánek, „já vám na oplátku dám knížku s našimi fotkami.“

„Poslouchej, opravdu s námi nechceš jet do školy v přírodě?“ zeptaly se děti. „To nevím, nejspíš ne. Ve vesmíru na mě čeká kamarád OXQ 381 a ten mi slíbil výlet na Měsíc.“ „Děkujeme, Krušánku, a doufáme, že se ještě někdy uvidíme.“ „No snad někdy...“ „Mrzí nás, že nás opouštíš, ale přejeme ti, aby sis užil zpáteční cestu a pokud to půjde, někdy se za námi zase zastav.“

Byl večer a Krušánek najednou zachytil signál, bum, bác a objevila se před ním loď. Vzala Krušánka a odletěla. Při tom z něj vypadl šroub. Druhý den přišly děti do školy a našly na zemi vypadlý šroub, a pak jim to došlo... Krušánek pokračuje ve svém dobrodružství někde jinde než u nás, ale my na něj nikdy nezapomeneme.



Krušánek v plaveckém bazénu



Z DENÍKU ROBOTA KRUŠÁNKA

V NEDÁVNÉ MINULOSTI

KRUŠÁNEK SE PROBUDÍ A ROZHLÉDNE SE KOLEM SEBE. "KDE TO JSEM?" ZAMUMLÁ SI, KDYŽ SE POSADÍ NA LAVIČKU. JEHO POHLED SE ZASTAVÍ NA PILAŘSKÉM RYBNÍKU, KDE VIDÍ PLUJÍCÍ KACHNÍ RODINKU. "HÉÉÉJ, CO JSTE ZAČ?" KŘÍČÍ NA KACHNY, KTERÉ SE HO LEKNOU A ODLETÍ.

KRUŠÁNEK SE ZVEDNE A VYDÁ SE NA PROCHÁZKU. CESTOU NAJDE KRÁSNĚ BAREVNÉ KVĚTINY. OBZVLÁŠT SE MU ZALÍBÍ JEDNA ČERVENÁ KVĚTINA, KTEROU UTRHNE. "JÉ, TY JSI ALE ZAJÍMAVÁ ROSTLINA," POVÍDÁ SI A HRAJE SI S NÍ MEZI PRSTY, NEŽ JI ZAHODÍ.

JAK TAK JDE, UPROSTŘED CESTY VIDÍ ZMUCHLANÉ KUSY PAPIRU. JEDEN ZVEDNE HO A ZJISTÍ, ŽE JE TO MAPA. "ZAJÍMAVÉ, JSOU TU VYZNAČENÁ NĚJAKÁ MÍSTA. URČITĚ BYCH JE MĚL NAVŠTÍVIT. HMM, TENHLE RYBNÍK NA MAPĚ MÁ STEJNÝ TVAR JAKO TENHLE PŘEDEMNOU.

AHA, PILAŘSKÝ RYBNÍK!"

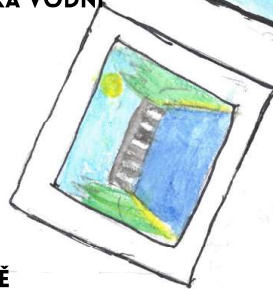
A TAK SE KRUŠÁNEK VYDÁVÁ NA PRVNÍ VÝPRUVU. "DOBRODRUŽSTVÍ VOLÁ, A JÁ JSEM PŘIPRAVEN! VÝZVA PŘIJATA."



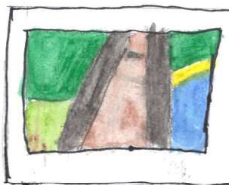
ZÁPIS Z DENÍKU, DEN 1.

DEN 1

DNES JSEM SE ROZHODL VYDAT NA CESTU K PŘEHRADĚ FLÁJE. KDYŽ JSEM DORAZIL NA MÍSTO, OHROMILA MĚ VELKÁ VODNÍ PLOCHA. "TOHLE ROZHODNĚ NENÍ MOJE NABÍJECÍ STANICE," POMYSLEL JSEM SI. V DÁLCE JSEM SPATŘIL BETONOVOU KONSTRUKCI, KTERÁ SPOJOVALA OBA BŘEHY. "TO STOJÍ ZA PROZKOUMÁNÍ," ŘEKL JSEM SI A VYDAL SE PO BŘEHU.

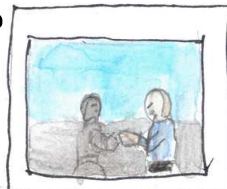


CESTOU JSEM SI VŠIML HEJN RYB SKÁKAJÍCÍCH NAD HLADINU. "AHOJ, RYBY!" ZVOLAL JSEM, ALE RYBY MĚ IGNOROVALY. KDYŽ JSEM DORAZIL K BETONOVÉ KONSTRUKCI, VŠIML JSEM SI CESTY VEDOUcí PŘÍMO PŘES NI. "TO BUDE ZAJÍMAVÉ," POMYSLEL JSEM SI A VYDAL SE PO NÍ. NAJEDNOU SE KE MNĚ BLÍŽIL NĚJAKÝ ČLOVĚK. "CO TU DĚLÁŠ?" ZEPTAL SE. "KOUKÁM VŠUDE," ODPOVĚDĚL JSEM UPŘÍMNĚ.

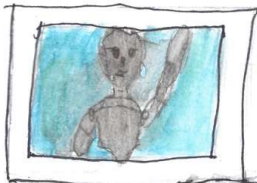


"JÁ JSEM ROBOT KRUŠÁNEK. A KDO JSI TY?" ZEPTAL JSEM SE HO ZVĚDAVĚ. "JSEM JIRKA HYDROFIL, SPRÁVCE PŘEHRADY FLÁJE," ODPOVĚDĚL. "PŘEHRADY? CO TO VLASTNĚ JE?" ZAJÍMALO MĚ. JIRKA MI VYSVĚTLIL, ŽE PŘEHRADA ZÁSObUJE PITNOU VODOU A ZADRŽUJE VODU, ABY NEDOŠLO

K POVODNÍM. "AHA, TAKŽE JE TO DŮLEŽITÉ PRO LIDI," ZAMYSLEL JSEM SE. "ANO, A TAKÉ PRO EKOSYSTÉM," ZAČAL JIRKA S VÝKLADEM.



"MYSLÍM, ŽE UŽ CHÁPU," ŘEKL JSEM PO CHVÍLI. "PŘEHRADY JSOU KLÍČOVÉ PRO UDRŽENÍ ŽIVOTA." FASCINOVALO MĚ TO. ROZLOUČILI JSME SE A JÁ SE VYDAL ZPĚT PO CESTĚ, KTEROU JSEM PŘÍŠEL. PŘI ODCHODU JSEM SE JEŠTĚ JEDNOU OHLÉDL NA VODNÍ PLOCHU, VE KTERÉ SE ZRCADLILA OKOLNÍ PŘÍRODA. TENTOKRÁT JSEM JI VIDĚL JINÝMA OČIMA - NE JEN JAKO BETONOVOU STAVBU, ALE JAKO KLÍČOVÝ PRVEK PRO UDRŽENÍ ŽIVOTA.



A TAK ZAPOČALO MĚ PUTOVÁNÍ S NOVĚ NABYTÝM POROZUMĚNÍM PRO SVĚT KOLEM.

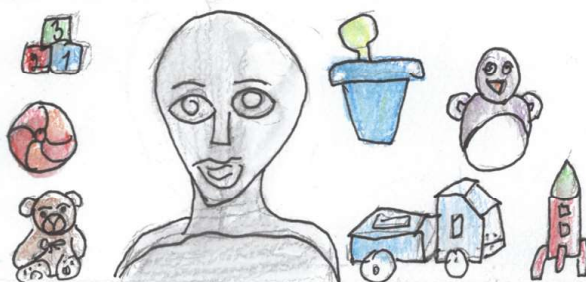
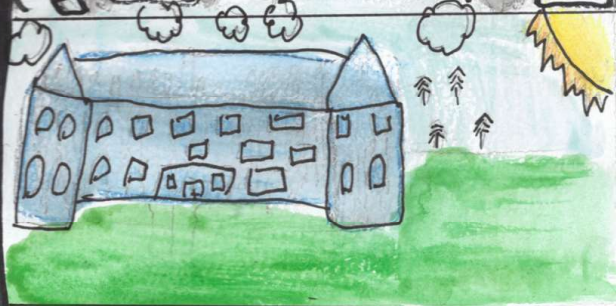
DEN 2

MŮJ DENÍKU,
DNES JSEM POTKAL MALÉHO TVORA - DÍTĚ.

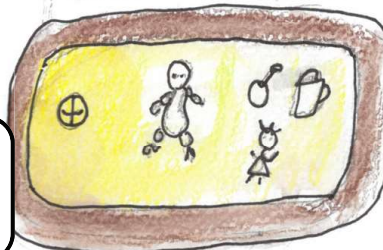
(Calibri) (10) BIU (-)

ČEKAL JSEM, ŽE SE MĚ ZEPTÁ, KDO JSEM. ALE CHYTILO MĚ ZA "RUKU" A NAVRHOLO MI: "POJĎ SE MNOU, JSEM JEŠTĚ MALÝ, JDU SI HRÁT DO ŠKOLKY." TAK JSEM ŠEL S NÍM DO JEHO ŠKOLKY, KTERÁ SE JMENUJE POD LESEM. KOLEM JE PRŮY SPOUSTA ZVÍŘAT. POZNAL JSEM SPOUSTU DĚTÍ, BYLY MOC PŘÁTELSKÉ. OPĚT JSEM VIDĚL SPOUSTU BAREVNÝCH VĚCÍ. KDYŽ JSEM SE JE SNAŽIL VZÍT, DÍTĚ MI ŘEKLO: "NE, MUSÍŠ SE ZEPTAT, KDYŽ SI CHCEŠ S HRAČKOU HRÁT. KRÁST SE NESMÍ!" NEVĚDĚL JSEM, CO TO ZNAMENÁ HRÁT.

NA ZAHRADĚ MI DĚTI UKÁZALY KLOUZAČKU, BYLA ZELENÁ, SKLOUZL JSEM SE PO NÍ. PŘI PROLÉZÁNÍ PŘEKÁŽKOVÉ DRÁHY JSME SE SMÁLI. TAK SE VYJADŘUJE RADOST, TO JE KDYŽ SE MI NĚCO LÍBÍ. LÍBIL SE MI STAVĚT VELKÉ HRADY. A PŘEHRADY. ALE... TEN PÍSEK MÉMU ROBOTÍMU TĚLU MOC DOBRĚ NEDĚLAL, SKORO JSEM SE ZADŘEL. JEŠTĚ ŠTĚSTÍ, ŽE JSEM SE PO OBĚDĚ MOHL TROCHU VYPNOUT. TOMU SE ŘÍKÁ HEZKÝ DEN.



JEŠTĚ ŽE JSEM SE
NEZADŘEL...

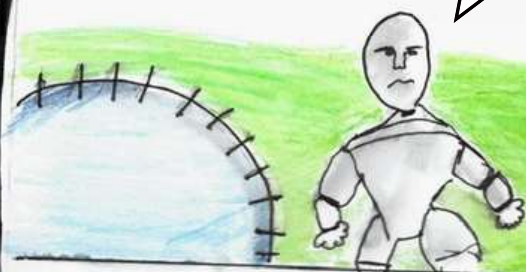


DEN 3

ZPĚV

NECHÁPU JE
A JEJICH POCITY.

AHOJ EMILE,
TAK CO LIDI?



MŮJ MILÝ DENÍKU,

DNES JSEM PŘI PROCHÁZCE KOLEM ZÁKLADNÍ ŠKOLY V RUSKÉ ULICI POTKAL DALŠÍHO ROBOTA. EMILA. VYMĚNILI JSME SI ZÁKLADNÍ INFORMACE O IDENTITĚ A JÁ SE HO PAK ZEPTAL, JESTLI VÍ, CO ZNAMENÁ, KDYŽ VEZMEŠ DĚTEM HRAČKY. NEMĚL ŽÁDNÝ POCIT, ODPOVĚDĚL, ŽE VZÍT ZNAMENÁ JE ODEJMOUT. CHUDÁK, NEZNAL ŽÁDNÉ EMOCE. NABÍDL JSEM MU, ŽE PŮJDEME DO KNIHOVNY PŘEČÍST SI O NĚJAKÝCH. OTEVŘEL JSEM KNIHU A VYLETĚL Z NÍ TEXT: "U VÁS LIDÉ PĚSTUJÍ PĚT TISÍC RŮŽÍ V JEDNÉ ZAHRADĚ, A PŘECE NENALÉZAJÍ TO, CO HLEDAJÍ. A PŘESTO BY MOHLI NAJÍT, CO HLEDAJÍ, V JEDINÉ RŮŽI NEBO KAPCE VODY. ALE OČI JSOU SLEPÉ. MUSÍME HLEDAT SRDCEM." AHÁ, ŘÍKÁM, TO JE TO, CO NÁM CHYBÍ, MILÝ KAMARÁDE ROBOTE. KOUKL SE NA MĚ PRÁZDNÝM POHLEDEM A ŠEL HLEDAT NĚCO V ENCYKLOPEDII PŘÍRODY. ČTE MI: STROMY... KYSLÍK... JÍDLO... JABLOŇ, TŘEŠEŇ...

PŘIŠLA PANÍ KNIHOVNIČKA A ŘÍKALA, ŽE DĚLÁME MOC VELKÝ HLUK, PRŮ SE JÍ TO NELÍBÍ. ZNAMENÁ TO, ŽE JE NAŠTVANÁ A ŽE BYCHOM TO NEMĚLI DĚLAT. TROCHU TO ZAČÍNÁM CHÁPAT. EMIL NĚ.

TADY JE
NĚJAKÁ
KNIHA.



JÁ UŽ TO
DOCELA CHÁPU.

JÁ NE.

STROMY, JABLKA,
KYSLÍK, VODA...

TICHO!



DEN 4

MŮJ DENÍČKU,
DNES JSEM VIDĚL TO
MALÉ BZUČIVÉ
STVOŘENÍ (🐝) PŘI
PROCHÁZCE
NA CYKLOSTEZCE..



KDYŽ JSEM
OBDIVOVAL BAREVNÉ
KVĚTINY, VLÉTLO
MI PŘED MOU
KOVOVOU HLAVU.



ZAČALO MĚ TO STRAŠNĚ
MOC
ZAJÍMAT, SLEDOVAL JSEM
HO DLOUHOU CESTU, AŽ
JSEM SE ZASTAVIL
U VČELÍHO ÚLU.



BYL TAM STARŠÍ PÁN,
USMÁL SE A ZEPTAL
SE MĚ, JESTLI NEPOTŘEBUJI
S NĚČÍM POMOC.
VČELAŘ NABÍDL, ŽE MI
ŘEKNE NĚCO O TOM S
TVOŘENÍ A JAK JSOU VČELY
UŽITEČNÉ PRO VŠECHNO
VENKU. PŘÍKÝVL JSEM.

NEPOTŘEBUJES
POMOC?



ŘEKL: "TAK POJĎ, JDEME,"
A ZEPTAL SE, ZDA ZNÁM
I OSTATNÍ TVORY A ZVÍŘATA.
VIDĚL MOU BEZRADNOST,
USMÁL SE A ŘEKL,
ŽE TO POZNÁM ČASEM.

U ÚLU VYTÁHL PLÁŠTEV S MEDEM, VYŠKRÁBAL MED
A UKLIDIL PLÁŠTEV. PAK MI ŘEKL: "VIDÍŠ, VČELY
JSOU UŽITEČNÉ K ŽIVOTU NA ZEMI. OPYLUJÍ TY
BAREVNÉ KVĚTINY, DÁVAJÍ NÁM MED A NEUBLÍŽÍ TI,
DOKUD SE NEBOJÍ. PODOBNÉ STVOŘENÍ JAKO SRŠEŇ
NEBO VOSA V OHROŽENÍ BODNE ŽIHADLO, ČMELÁK MŮŽE
KOUSNOUT, ALE NEMUSÍŠ SE BÁT.
TEĎ UŽ TO BUDEŠ VĚDĚT."

AHA, NĚCO, CO VYPADÁ
HROZIVĚ, NENÍ TAK
NEBEZPEČNÉ, JAK SE ZDÁ.



DEN 5

CO DĚLÁŠ?

SBÍRÁM
ODPADKY.

POMŮŽEŠ
MI?

JO!

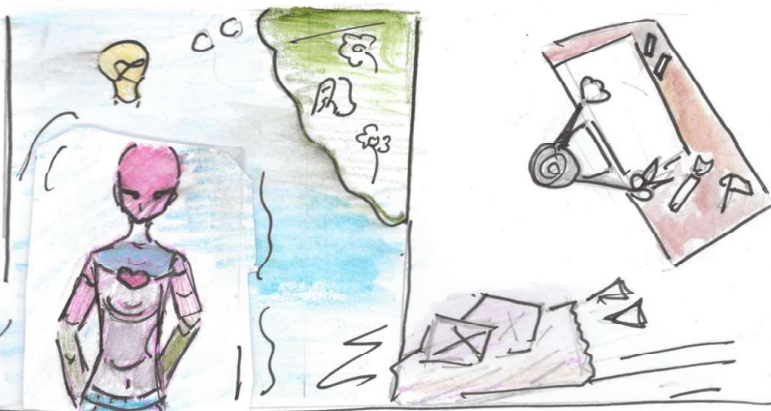
... BUDU TI
ŘÍKAT ALFRÉD.



MŮJ MILÝ DENÍČKU,
DNES JSEM ŠEL DO PILAŘSKÉHO PARKU, ALE
NE! VIDÍM ASI ZLODĚJE, NĚKDO KRADE VĚCI
ZE ZEMĚ. "PROČ BEREŠ TY VĚCI ZE ZEMĚ?"
(ODPADKY), JDU SE HO ZEPTAT. "PANE, PROČ
TY VĚCI SBÍRÁTE, VY JE KRADETE, TO JSOU
ODPADKY. ALE MÁŠ PRAVDU, BYL JSEM DŘÍV
ZLODĚJ, ALE NAPRAVIL JSEM SE, SNAŽÍM SE
TO ODČINIT. POMŮŽEŠ MI TO UKLIDIT?"
UKLIDIT, ZAMYSLEL JSEM SE, HA UŽ VÍM, TO
ZNAMENÁ VRÁTIT? "ALE NE, TY HLUPÁČKU,
JEŠTĚ SE MÁŠ CO UČIT. UKLIDIT ODPADKY
ZNAMENÁ POSBÍRAT A DÁT DO KOŠE."
KOLEM BYLA ZELEŇ, PŘÍRODA, BAREVNĚ
KVĚTINY A TAKÉ VČELY, ODPADKY TU NEMAJÍ
CO DĚLAT. "DOBŘE, TAK A UŽ TO MÁME, NO
VIDÍŠ TO A JAK SE VLASTNĚ JMENUJEŠ?" PTAL
SE PÁN. "JÁ BOHUŽEL JMÉNO JEŠTĚ NEMÁM."
"TAK JÁ TI BUDU ŘÍKAT ALFRÉD. VÍŠ, KDYŽ
JSEM JEŠTĚ BÝVAL ZLODĚJEM, U JEDNÉ
BOHATÉ RODINY MĚLI SLUHU ALFRÉDA,
KTERÝ VŠE UKLIDIL, TAK JAKO TEĎ TY. JSI
PILNÝ JAKO VČELKA, ALFRÉDE!"

PO TÝDNU

**DRAHÝ DENÍČKU,
DNES JSEM SI UVĚDOMIL,
ŽE VŠECHNO, CO SE MI ZA
POSLEDNÍCH PĚT DNŮ
STALO, MĚLO SVŮJ SMYSL.
S DĚTMI VE ŠKOLCE JSEM
HRÁL HRU S NÁZVEM
ČLOVĚČE, NEZLOB SE.**



**POPRVÉ JSEM POCHOPIL, CO TO ZNAMENÁ HRÁT SI, ZLOBIT SE A VIDĚT SVĚT JEJICH OČIMA.
ZACÍNÁM PRACOVAT NA VLASTNÍ HŘE, KTERÁ BUDE INSPIROVAT LIDI PO CELÉM SVĚTĚ...**







**TENTO OBSAH JE SOUČÁSTÍ KNIHY
KRUŠNOHORSKÉ DOBRODRUŽSTVÍ, BYL
VYTVOŘEN KOLEKTIVEM AUTORŮ Z ŘAD
ŽÁKŮ. KNIHA BYLA SLAVNOSTNĚ POKŘTĚNA
DNE 4. ČERVNA 2025.**

VŠECHNA PRÁVA VYHRAZENA.

**DĚKUJEME VŠEM, KTERÍ SE PODÍLELI NA
VZNIKU TÉTO KNIHY A PŘISPĚLI K JEJÍMU
ÚSPĚŠNÉMU DOKONČENÍ.**